

מאת הגאון מ"ר הרב ברוך הייטפלד שליט"א,
ראש טלל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

A SERIES IN HALACHA LIVING A “TORAH” DAY

בין הריחיים – תבלין מדרג היומי – מנחות לז:

Our Gemara says one מחליק in this מחלוקת is the halacha of ר' הונא if one walks from רשות היחיד to רשות הרבים שבת with ציצית that are not מצויצת he is חייב because טמאתו בגד כהלכתה they are בטל to the בגד and it's not considered carrying them. If they are not כהלכה and there is no מוציא, they are not בטל to the בגד and considered אשאי. According to תנ"ך, one would be חייב a טמאה if he went out without a missing corner, since there is no מוציא being done, it is אשאי. According to ר' שמעון he would not be חייב a טמאה. Our Gemara relates: רבינו was walking behind אישי שבט on מר בר ב' and noticed the ציצית on one corner of his בגד were ripped off, but refrained from telling him till they got home. אישי said: "Had you told me immediately, I would have thrown off my בגד in the עסק." We see from his answer that he thought גזול כבוד הבריות (the שק? ספק) whether he put up his בגד in דוחה or לא תעשה ומה מכובד כל 4 are מעכב and it was considered רוצאה. Why would he rip off his בגד in דוחה? We have a rule הכבוד הביראות גדול כבוד הבריות {עיין ברכות יט}. דוחה דאררייטא בשב ואל תעשה but it is only דוחה דרבנן בקום ועשה is כבוד הבריות, So, דוחה that. And דוחה is כבוד הבריות.

The **רמ"א** [נר"ד שעב] says: If a **כור** is not wearing clothing in a **אהל המת** but he doesn't know there is a **מת** there, don't tell him. Rather just tell him to come out so he can dress himself before exiting. If he has been informed there is a **מת** in the house, he may not remain in the house and get dressed, but must leave immediately. This is only if he's in a **אהל המת** which is **טומאה דאורייתא**. If he's in a **בית הפרס**, or any other **טומאה** **דרבנן**, he may remain inside until he's dressed because **כבוד הבריות** **עקב** the **קהלת יעקב** [נזיר ס' ה'] says: Even after the **כור** is informed of a **מת** in the house, why can't he remain in the house and get dressed? After all, staying in the house a bit longer seems to be a **שב ואל תעשה** and we know **הבריות דוחה דבר תורה בשב ואל תעשה** and **הבריות דוחה דבר תורה בשב ואל תעשה** is a **סידר** to his **ראיה**. He says this is a **ראיה** to his **סידר**: Any act originally done by a person, that he now has the capability to undo, but doesn't, it is still considered his **מעשה** even though right now he isn't doing anything. This is why **כבוד הבריות** doesn't allow the **כור** to tarry in the house to get dressed, since **הוא חיה אומר** remaining in the house is considered a **קום תעשה**.

In the **Sefer Peninei HaGeula** it states:

“According to the **Rambam**, ‘*They shall make for Me a sanctuary*,’ refers not only to the *Mishkan*, but the building of the *Batei Mikdash* as well. When *Moshiach* comes and the Temple is established, the original *Mishkan* built by Moshe will also be revealed, for just as the *Mishkan* was built in the desert, by an individual who himself never set foot in the Holy Land, so will the Third Holy Temple reflect the good deeds we have performed and our *avodas Hashem* throughout the present exile.”

A Wise Man would say: “In real life, only the weak are actually cruel. Gentleness can only be expected from the strong.”

**Printed By: Quality Printing
Graphic Copy & Printing
(845)352-8533**

104,130
ready signed
too!

Work! to appreciate what you get from '7
especially through Tfilah **Be M'Kabel too!*

855.400.5164 / Text 323.376.7607 / kyodshomavim.org

מוקדש לעי"נ הרב מאיר שרגא
בר' אליהו ז"ל, יארצייט בו' אדר
תהא נשמתו צדורה בצרור החיים
By Yossie & Chaya Krieger

תורה
תורה
TORAH TAVLIN
לעבר ה' אברהם ויקי שמואל אליהו בן ז' בניני דיל
ורעיתו רחל ורחל בת ז' אברהם שלמה עזר קורן

**TORAH TAVLIN
IS ALSO AVAILABLE
ONLINE TO VIEW ARCHIVES,
STORIES, ARTICLES OF INTEREST
OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE
THIS TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAH TAVLIN.ORG
OR SEND AN EMAIL TO
SUBSCRIBE@TORAH TAVLIN.ORG**

Torah Tavlin Publications
34 Mariner Way, Monsey, NY
© All Rights Reserved

ע"נ ר' אברהם יוסף שמואל אלתר בן ר' טובי' ו"ל
עיתו ר' שא' רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה מורץ

ע"נ ר' אברהם יוסף שמואל אלתר בן ר' טובי' ו"ל
עיתו ר' שא' רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה מורץ

שבת קודש פרשת תרומה - ד' אדר תשפ"ו
Shabbos Parshas Terumah - February 21, 2026

הקרובים לעבר אותו מקום, ולמה אמרו להיפך, שיהיה זה אות לקלון שאין ישראל צושים רצונו של מקום?

יש לומר שענין הפירוד האמור כאן אינו כמשמעו שבני ישראל סרו מלעבוד את בוראם, להיפך היה זה אות שבני ישראל משתוקקים אל בוראם וחפצים בעבודתו, ואף על פי כן אלו להקב"ה נתת מעבודתם, כי בהתנתותם הם מגלים שאין כוונתם כי אם לטובת עצמם, כלומר, מדובר במצב שכל אחד נותן דעתו רק לעבודת עצמו, שהיא זו שתעלה יפה, ואין לבו פנוי גם אל סובביו לראות בעמל אלויה העצמי, ומהם גם הם להתרועעות כמותו כדי לסייעם, הליכות אליו מביחיות בעל כוונתם לשם שמם, כי אם להגדיל את מעמדם וכבודם ולא לרצון תַּשְׁבֵּחַ עבודה כעין זו לפני אדון כל. כשהיו בני ישראל במצב כעין זה, אז אכן היו פני הכרובים מופנים לגמרי כלפי צד 'מערבי', ולא היו קצת באלכסון כלפי וולתם, ושפיד היתה ידו הוכחה שאין זו כלל עבודה להש"ת כי אם עבודה לעצמם, ומובן מאליה שבעבודה כעין זו נשאר ופירודים מהש"ת ח"ו. גם הברכה אינה מצויה בעבודה כעין זו, וכפי ששמעתי ממורי רובי **הגה"ק רבי בנימין רבינוביץ זצ"ל**, שהשמנה אבותינו, וזו מנהג מ"ח דברים שהתורה נקדית בהם, וכשתבונתו נייכות שרובם הם מעשים שבין אדם לחבירו, והה דבר נקדית לשמש לנו כהוכחה שאין ביכולת של האדם להתעלות בתורה אלא אם כן נותן את לבו גם להצלחת חבריו, אך זה שרק הצלחתו עומדת לנגדו ושאיפתו להצלחתו מונעת ממנו לשם עניניו ודעתו על וולתו ומתעקשה להבין את לימודו כדי לסייע, לא זכה גם הוא לסייעתא דשמיא חלילה. כמובן שאין בדברינו הוראה שעל האדם לבטל מלימודו ולהקדיש שעות שבהם יעסיק עבוד צרכיו של הוולת, ואכן ראינו, שכל גדולי עולם לא הגיעו למדרגותיהם אלא אם כן ראוי גם לוילתם, לא אחד בבחינותיו ובמדרגותיו, ומדום ילמד גם אנו, ועל ידי זה נביע אל מקומו האמיתי.

אם כל העולם כולו אינו מכיר החשיבות של התורה - אין זה סיבה כלל לגרע החשיבות התורה וצ"כ, בתוך הארון, שאפשר שאין כאו"א רואה מה בתוך הארון, אבל אני יודעים האמת מה שבתוך הארון, שנתורה הק' אומרת לנו "וצפית אותו" טוהר מוחץ, שהשטעם לזרוב במקום סתר בתוך הארון, הוא כדי להתעורר אותנו להיות מחשיבי התורה, להזכיר, שנתורה הקדושה בעצם עצמיות השטוב ער מאד, ואפילו אם כל העולם כולו אינו מכיר זה, מ"מ הוא האמת.

וע"פ יסוד זה יש להוסיף, שבכל עשיית כלי משכן כתיב "ועשית" בלשון יחיד, אבל בעשיית הארון כתיב "ועשו", בלשון רבים, וצ"ב מה הטעם לשינוי זה. וכבר עמד צ"ח המדרש (רבה פר' לך, ב): "ועשו ארון, מפני מה בכל הכלים האלה כתיב ועשית בארון כתיב ועשו ארון, איך יהודה ב"ר שלום א"ל הקב"ה: ביאו הכל ויעסקו בארון כדי שיזכו כולם לתורה". ע"כ. הרי הטעם שכתבי בהארץ "ועשו" היינו משום שכל אחד ואחד יכול להיות בכלל עוסקי התורה, ואפילו אותם שאינם יכולים ללמוד התורה – הנשים צדקניות, שעבודתם אינו ללמוד התורה, הרי הם יכולים להיות עוסקי התורה, ע"י זה שהם מעוררים בעליהם ובניהם החשובים התורה, והיו עסקם התורה של הנשים. והוא מה שאמרו חז"ל: (ברכות כז, א): "אמר ליה רב לרבי חייא: הגשמיים במאי זכי? באריות? בנייה לזיכושנות, ובאתניו בגבייהו בירבנא, ונטרין לגבייהו עדי דאתו מבי רבנן", ע"כ. שע"י זה זוכה לחיי עולם הבא.

מאת הנד"צ רבי גמליאל חזקוני רבטען שליט"א, ר"י שני חתמים וחסידים עוזקים
 יהיו הברכים פרשי למעלה סבכים בכנפיהם על הכפרת
 ופניהם איש אל אחיו ... (כה-ב) - לישא בעול עם חבירו

איתא בגמרא (בבא בתרא צ"ט): 'כיצד הן עומדין [הכרובים], רבי יוחנן ור' אלעזר, אומר: 'פניהם איש אל אחיו, וחד אמר: 'פניהם לבית', ולמ"ד 'פניהם איש אל אחיו', כתיב (דברי הימים-ב ג יג): 'ופניהם לבית? לא קשיא, כאן בומן שישראל עושין עמו של מקום, כאן בומן שאין ישראל עושין וציונו של מקום ע"כ. ביאור הישוב של דרש: במשכן, שאז עשו ישראל תמיד את רצון בוראם, היו פני הכרובים תמיד איש ואחיו, אולם בימי שלמה היו לפעמים שהכרובים היו סובבים את פניהם לכיוון הבית, וזה כשהמרו בני ישראל את פי ה'. והנה עלינו להתבונן על מחותו של זה הסימן, כי איתא מורה יותר על האהבה או הפיודו שבין אדם לחבירו, כי אם פני הכרובים הנגיפים איש אל אחיו אות הוא שהאהבה שוררת בישראל, ורואים אדם לזולתו. ואם הם מוסיבים אל הבית אות הוא שיש פיודו ביניהם, ובשרא דעתו של אדם נתנה לדעתנו. ולמה יהיה זה לאות דוקא על הפיודו בין הקב"ה לישראל?

[illegible]

עדותיך אתבונן

למאדים מאת דוב אסדום ודניאל אבסטיין שלישי, בעמ"ס סדח אסדום
יצפית אתו זהב מהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית.

עליו זר זהב סביב ... (בה-יא) - בענין חשיבות התורה

ויש חי שואל, מדוע כלל ישראל נצטוו לצפות את הארון זהב מב

הארץ הוא כלי שהוא ממש קודש הקדשים, ובו הלוחות – התורה הקדושה, וזה סמל של דבר גשמי, ומדוע דבר שכדור רוחני? ציגו תורה לעשותה עם דבר גשמי? ות', שבא למלמדנו, שאפ' דבר שהוא כולו גשמי כזה, יכול להפוך אותו להיות "קודש הקדשים", וכן, "קלף" – היה מבהיר, ובתוכים עליו התורה הקדושה. ויש קדושת ספר תורה, וכן למלמדנו שכל דבר שבהמשך שייך לרומנו במעלת הקדושה.

אמנם נלע"ד ליישב הקו' באופן אחר בעוה"ת, דהנה כשאור רואה הארץ שנבנה ב ששור כל הון דעלמא, אומר לעצמו, שבדאי דבר זה חשוב מאוד, שאילו לא לא בנה אותו מזהב וע"י, יהיה סביב שיתעורר עצמו לריוס החשיבות התורה, וע"כ התורה הקדושה לעשות הארון בוהב טהור מכית ומחוץ, כדי שיתעורר הלבבות בם החשיבות התורה, אמנם עדיין צ"ב, שאילו כן, אינו צריך רק שתהא הזהב מחוץ, ואח"כ תהא הארץ החשיבות של הדבר, מודע צריך שתהא הורה גם מבפנים? נראה לומר, שכאן התורה יסוד גדול בענין החשיבות התורה, אמנם אפילו

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - The charity that simply helps families of Melandim, Agunos and Gnushos in Eretz Yisroel at ZTDO expense

On behalf of

מעשה אבות .... סימן לבנים

ועשית מנרת זהב מזהור מקשה תיעשה המנורה וכו' וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בזה ... (כה-לא.ט)

Among all the *keilim* of the *Mishkan*, the *menorah* stands out as uniquely challenging. The *Torah* describes it in intricate detail - cups, knobs, flowers, branches - yet *Chazal* tell us that *Moshe Rabbeinu* struggled to understand how it was supposed to look. The description was so complex that even he could not visualize it from words alone. What did *Hashem* do? He showed it to him. **Rashi** explains: “*Moshe found the menorah difficult, so Hashem showed him a menorah of fire.*” When something is important, clarity is not optional. Words can be misunderstood. Instructions can be misinterpreted. Even the most sincere person can get it wrong. The *menorah* teaches us that holiness often depends on clarity. The *Mishkan* wasn’t a place where “close enough” would do. Miscommunication can turn a simple conversation into chaos.

When a middle-aged American fulfilled his long-held dream of moving to Israel, he imagined a new life in a place he had always felt drawn to. He was an earnest man in his late sixties, the kind who approached every challenge with a mixture of determination and mild confusion. Hebrew, in particular, was a mountain he struggled to climb. He had taken a few classes, memorized a few verbs, but to say that he had “mastered” the language would be a sore overstatement.

He took a job in a company and began to settle down but things did not go exactly as planned. After he was unexpectedly laid off along with several colleagues, he decided to apply for a short-term loan in order to stabilize his finances. He rehearsed what he wanted to say on the bus ride to the bank, convinced he had mastered the necessary vocabulary. The words felt foreign in his mouth, but as an optimistic, good-natured American, he trusted himself. What could go wrong?

Walking into the nearest branch, he approached the counter where a young clerk greeted him with a polite smile. The American smiled, cleared his throat and delivered his opening line with the solemnity of a man announcing a major life event. “אני הולך להיפטר”, he declared. The clerk froze. Her eyes widened with alarm usually reserved for medical emergencies. She was processing the fact that this gentle, grandfatherly man had just calmly informed her that he was about to pass away. Not only that, he seemed remarkably composed about it. She swallowed hard, unsure how to respond.

Before she could gather her thoughts, however, the man pressed on. “אז אני צריך לסדר ליהי.”, he added. The clerk’s face drained of color. She whispered something inaudibly that sounded like a prayer. The man, still unaware of the linguistic catastrophe unfolding, wondered why she looked so distressed. He assumed she was simply moved by his situation. Israelis were known for their warmth, after all. She excused herself and hurried to her supervisor, whispering urgently. The supervisor, a kindly woman who spoke excellent English and maintained a great deal of experience with immigrant mishaps, approached the middle-aged man with a mixture of concern and curiosity.

“Sir,” she said gently, “is everything okay? Are you sick? Do you need to sit? A drink of water, perhaps?” The man continued to smile, happy to hear another person speaking his language. First, he repeated his words in Hebrew and then provided an explanation in English, relieved to finally be understood.

“I told the nice lady teller that I was laid off from my job, and I need to discuss taking out a loan.” The supervisor blinked. Then she laughed, a warm, rolling laugh that filled the room. She explained the misunderstanding in Hebrew to the clerk, who let out a shaky exhale of relief. The supervisor then turned back to the American. “You told her you were about to die,” she said, still smiling, “and that you needed to arrange your funeral.”

The man’s eyes widened. “I said what?” She repeated the phrases, clarifying the difference between *להיפטר* (to pass away) and *להיות מפוטר* (to be fired), and between *לוויה* (funeral) and *הלוואה* (loan). His face turned a shade of red and then he laughed too because really, what else could he do? A few misplaced syllables almost turned a routine errand into a near-death announcement. It was, in its own way, the most memorable loan consultation the man would ever have. (Fascinating Insights by Rav Y. Alt)

ויעל המקדש שלמה עם מכל ישראל ויהי רבם שלשים אלה איש ... (מלכים א’ ה-כז)

In the *Haftorah*, the *Navi* details *Shlomo Hamelech*’s imposed forced labor, and how he took thirty thousand men and forced them to chop wood for the *Bais HaMikdash* from the forest of Chiram. The *Navi* points out that he did not allow *Klal Yisroel* to work excessively hard, so he sent ten thousand men from *Eretz Yisroel* to the forest for just one month. At the end of the month, they went back home to rest for two months with their wives.

With the urgency that *Shlomo Hamelech* was placing on expediency, why did he send them home after only a month? Surely, they could work for a few months and then go home to rest for a few weeks before returning to work?

R’ Yaakov Ashkenazi ז”ל (Tze’enah Ure’enah) says

that *Chazal (Talmud Yerushalmi)* emphasize the importance of the *mitzvah* of פרו ורבו which takes precedence over the all-important *mitzvah* of building the *Bais HaMikdash*, for as the **Yalkut Shimoni (Melachim I, Remez 180)** points out, the workers were only in the field for one month laboring while they spent two months at home with their wives.

Furthermore, *Chazal (Yerushalmi Kesubos 61b)* note that a *Talmud Chacham* who wants to leave his wife to study *Torah* should not leave for more than a month. If he wants to study for a longer period, he must first ask his wife. If she tells him to go, then he is allowed to go and learn *Torah*. However, the wives who allow their husbands to study have an equally great merit as if they had studied *Torah* themselves.

וערת אילם מארמים וערת תחשים ועצי שמים ... (כה-ה)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOPMAN ZT”L

מחשבת הלב

”אמר ר’ חנינא, לא היה העולם ראוי להשתמש. The world was not meant to have had access to cedar wood - עצי שיטים. It was only available for human use owing to the משכן and the המקדש. What is the meaning behind this remarkable idea? What is so special about the עצי שיטים that would limit it to such restricted use?

The **Shem M’Shmuel** says the following *pshat* based on a *Gemara (Taanis 20a)* that says: לעולם יהא אדם רך כקנה ואל. יהא קשה כארז. A person should strive to be soft and flexible (in his mannerisms) like reeds and not tough or obdurate like cedar. Hence, says the *Medrash*, the world generally isn’t supposed to utilize the *middah* of cedar. The only appropriate time is when building the *Mishkan*. To ensure the everlasting השכינה, one has to be strong, unbending and unyielding, sans compromise. The *Gemara (Yoma 72b)* says, “עצי שיטים עומדים” - they stand עולמי עולמים for all eternity. In order to ensure that all our institutions are bastions of כבוד שמים for all the world to recognize, they must be fortified with these עצי שיטים, literally and metaphorically. Thus, the world is now permitted to have cedar.

Perhaps we can add the following *machshava*. Our homes, sanctuaries, and even one’s own גוף are called a מקדש מעט - a mini model of the *Bais HaMikdash*. To build a *Torah’dike* edifice, one must be extremely vigilant to shut out all the harmful and pervasive, negative influences, by building a strong מחיצה. There exists no better material to use than these עצי שיטים which need to be עומדים - resolutely standing guard, forever and ever, to continue building *Klal Yisroel*, and perpetuating the *mesorah* and dream of בתוכם.

משל למה הדבר דומה

דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה ... (כה-ב)

משל: In his late twenties, Yosef Yozel Horowitz was anything but a learned scholar. He was a powerhouse of industry, a “hardware tycoon” who owned a massive chain of eighty retail stores. Wealthy, influential, and deeply rooted in the business world, Yosef seemed destined for a life of commercial success. However, that all changed when he met the legendary *Mussar* master, **R’ Yisroel Salanter ז”ל**.

R’ Yisroel Salanter was famous for his soul-stirring lectures, and the young businessman found himself drawn to them. A deep bond formed between the merchant and the scholar, but one specific lecture hit home so hard that it completely reshaped Yosef’s world. In a move that stunned his peers, he walked away from his empire, closed all eighty shops, and left his life of luxury behind.

וזאת התרומה אשר תקחו

מאתם זהב וכסף ונחשת ... (כה-ג)

INSIGHTFUL TORAH THOUGHTS ON THE WEEKLY SEDRA TO LEARN AND TO ENJOY BY R’ MOSHE GELB

זינפש ....

אין זאת אלא, Several times, the *Medrash* comments that whenever it says the word “זאת” in the *Torah* it is a *remez* for *Torah*, that *זאת* as it says (towards the beginning of *Chukas*) “זאת התורה”. Accordingly, here as well, the verse is a *remez* for *Torah*, that the *terumah*, the donation, that *Hashem* sought from the Jewish people is their *zos*, their *Torah*. Indeed, the **Ramban** famously writes that the *Shechina* resting on the *Aron* in the *Mishkan* was the same revelation of *Shechina* that was at *Matan Torah* on *Har Sinai*, indicating that the source of the *Mishkan*’s sanctity was the *kedushah* of the *Torah* contained within the *Aron*.

The *posuk* states: “ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם” - we should make a *Mishkan* for *Hashem* and He shall dwell inside it. However, *Chazal* comment that it does not say “בתוכם” inside of it, but “בתוכם”, inside of them. **R’ Chaim Volozhiner ז”ל (Nefesh HaChaim)** elaborates that the *ikar tachlis* of building the *Mishkan* was so that the *Shechina* should rest inside us, the Jewish people; the *Mishkan* was just a *mashal* for what and who we are supposed to be. The **Malbim** in *Sefer Shmuel* makes an astounding assertion. He writes that just as the *Aron HaKodesh* in the *Kodesh HaKodashim* was the repository of the *luchos* and a *Sefer Torah*, that is, *Torah ShebiKesav*, the *Talmid Chacham* is an *Aron Kodesh* for *Torah SheBaal Peh*. This is the vision *Hashem* has for His nation, and it is incumbent upon us to turn it into reality.

The approaching holiday of *Purim* is a day of *kabolas haTorah*. “קיצו וקבלו היהודים - קיצו מה שקיבלו כבר”. In the aftermath of the great miracles that were wrought for them, the Jews in the times of Mordechai and Esther reaffirmed their connection and fealty to the *Torah*, and the *Medrash Tanchuma* on *Parshas Noach* clarifies that this refers particularly to *Torah SheBaal Peh*.

This is the donation *Hashem* really wants from us, that we should become *Aronei Kodesh* for the *heilige Torah*, *VeZos HaTerumah*, give Me your *Torah*, your effort and *ameilus* and *Chiddushim* and *sevaros*! Fashion yourselves into an abode for the *Shechina* to descend upon you! That is the real *terumah* that I want: מאלפי זהב וכסף - פך דייקא - פך לי תורת פך - טוב לי תורת פך!